

всичко вжтрѣ въ воденицата е побѣлѣло. И паяжинитѣ по гредитѣ — и тѣ бѣли!

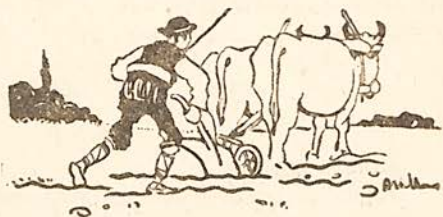
— Искамъ да зная, какъ се получава брашното, моля те кажи ми! — обърна се Гого къмъ воденичаря. А побѣлѣлиятъ воденичаръ усмихнатъ погледна малкия Гого, потупа го по рамо и каза:

— Виждашъ ли тази дървена кутия надъ камънитѣ? Тя е пълна съ жито. Зрънце по зрънце пада то между двата камъка, които водата кара да се въртятъ. Тѣ притискатъ житното зрънце, което става на бѣлъ прашецъ. Така се смила житото, а брашното се събира въ този голѣмъ сандѣкъ, слѣдъ това се напълва въ човали и тѣй е вече готово да се мѣси отъ него хлѣбъ.

— А отъ кждѣ взимашъ житнитѣ зърна? — попита Гого.

— Ела съ мене, малко дѣте. — обади се единъ отъ селянитѣ, дошълъ съ кола да докара жито. — Азъ си отивамъ въ село и ще ти покажа отъ гдѣ вземаме житото.

Гого тръгна съ селянина. Въ село тѣ влѣзнаха въ единъ голѣмъ дворъ, въ срѣдата на който имаше наслагана слама, върху която тичаха нѣколко коня.

— Тукъ наслагаме снопове отъ житнитѣ класове. Конетѣ като тичатъ обръщатъ сламата — и зърната изпадатъ стдолѣ. Слѣдъ това ги събираме въ човали и ги носимъ на воденичаря да смеλε житото.

— А отъ дѣ взимате житнитѣ класове? — попита Гого.

— Отъ тѣзи житни зърна постѣваме въ земята. Житото пониква, порасва, узрѣва, жънемъ го и го навързваме на снопи, които виждашъ тука.

— А отъ дѣ сте взели житнитѣ зърна?

— Е, това не зная. Донесли сж ги нашитѣ прапра-прадѣди отъ далечни страни, дѣто е само лѣто и житото узрѣва два пжти прѣзъ годината.

Вѣра Бояджиева